

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Οχι λευκές επιταγές

Ο ελληνικός λαός έχει χορτάσει από ψέματα και πλαστές υποσχέσεις. Ο τόπος πληρώνει την ανικανότητα των πολιτικών ηγετών μας να πουν τα πράγματα με το όνομά τους και να επιλέξουν τους καλύτερους για τις κυβερνητικές θέσεις και όχι τους «κολλητούς». Οι πολίτες ψηφίζουν όσους υπόσχονται παροχές ή το σκίσιμο των μνημονίων και μετά έρχεται η σκληρή πραγματικότητα, που τους απογοητεύει και τους θυμώνει ακόμη

περισσότερο. Είναι καιρός, όμως, εμείς οι πολίτες να γίνουμε πιο ενημερωμένοι και δύσπιστοι ως «πελάτες». Εχουμε και εμείς ευθύνη όταν πιστεύουμε σε παραμύθια, όταν ψηφίζουμε ένα ακραιφνώς αριστερό κόμμα θεωρώντας ότι θα μειώσει τους φόρους μας. Η αποχή και η φυγή προς τα γραφικά και ακραία κόμματα δεν είναι λύση. Πρέπει να απαιτήσουμε από τους βασικούς πολιτικούς αρχηγούς να μας πουν ακριβώς με

ποιους θα κυβερνήσουν, πώς θα χειρισθούν την κρίση μέσα στα ασφυκτικά περιθώρια της νέας συμφωνίας, τι θα κάνουν με το μεταναστευτικό. Οχι άλλες λευκές επιταγές σε μαθητευόμενους μάγους. Στο τέλος της ημέρας, η ευθύνη ανήκει και σε εμάς. Γιατί χωρίς τη δική μας ψήφο, η Ελλάδα δεν θα είχε φτάσει στη σημερινή της παρακμή.

Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Ο μάγκας ο πολλά βαρύς

Αν υπήρξε μια αποκάλυψη τις ώρες που πέρασαν από τότε που ο Τσίπρας έδωσε με το διάγγελμά του το σήμα της εκλογικής εκκίνησης, θα συμφωνήσετε ότι αυτή είναι ο Μείμαράκης. Αποκάλυψη πολιτική, αισθητική και βεβαίως γλωσσική, που δεν αφήνει καμιά αμφιβολία: Η Ν.Δ. δείχνει μια αξιοσημείωτη συνέπεια στον ηγετικό της κατήφορο. Από τον Καραμανλή στον Σαμαρά. Κι από τον Σαμαρά στον Μείμαράκη.

Η αλήθεια είναι ότι πολλούς είχε μπερδέψει μέχρι τώρα ο εν λόγω. Διότι εμφανίστηκε απροσδόκιστα σοβαρός μόλις ανέλαβε τα νήια της Ν.Δ. Έστω προσωρινά. Με εμφανή διάθεση να αφήσει πίσω του τη μούχλα των Μπαλιτάκων. Να πλεύσει από το ακροδεξιό τέλμα στη θάλασσα του μεσαίου χώρου και της Κεντροδεξιάς. Να φέρει, βρε παιδί μου, τη μεγάλη αυτή παράταξη από το μίζερο χθες στο ζόρικο σήμερα.

Αλλά, μόλις αυτός είδε εκλογές, εμείς είδαμε να αναδύεται ο παλιός Βαγγέλας. Ενισχυμένος μάλιστα επί δέκα, ή επί εκατό. Είδαμε κι ακούσαμε τον μάγκα τον πολλά βαρύ, που τόλμησε ο Τσίπρας να τον ξυπνήσει το πρωί. Και πού σε σφάζει, πού σε πονεί. Όλο το λεξικό του καλού μάγκα επί τάπητος. Και ψευτράκος ο πρωθυπουργός, και δικτάτορας, και δειλός, και αγύρτης και χίλια δυο

τέτοια καλά. Καφενείον ο Βαγγέλας η υπόθεση.

Λέει καμιά κουβέντα παραπάνω ο άνθρωπος, αλλά ας μην τον κρίνουμε από τη γλωσσική του μαγκιά, μπορείς να πεις. Ας τον κρίνουμε πολιτικά. Τι πολιτικά, καλοί μου άνθρωποι; Που αγάπησε ξαφνικά με τον πιο άγαρμπο τρόπο τον Λαφαζάνη; Που έστησε χορόδραμα με τη Ζωή; Που κάλεσε σε εθνική συνεννόηση τον ψευτράκο; Που έπιασε στα ζάρια του τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας; Η που αποφάσισε να κάνει πρωθυπουργό τον Δραγασάκη;

Δεν παίζεται ο Μείμαράκης, πάει τελείωσε. Αν προσπαθήσεις να παρακολουθήσεις την πολιτική του σκέψη, θα βρεθείς στον Λαβύρινθο -και στο βάθος Μινώταυρος. Αν προσπαθήσεις να παρακολουθήσεις τα γλωσσικά του μαργαριτάρια, θα βρεθείς σε καφενείο της δεκαετίας του πενήντα. Κι αν το πάρεις σοβαρά ότι διεκδικεί να γίνει πρωθυπουργός, θα ψάξεις και την πέτρα και το σκοινί που θα σε απαλλάξει από τα εγκόσμια μια τέτοιας ατυχίας.

Τυχερός ο Τσίπρας όμως. Αυτό να λέγεται. Διότι κοτζάμ Ν.Δ. να του ρίχνει απέναντι τον Βαγγέλα είναι λαχείο...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Μαγκιές χωρίς νόημα

Ωραίος ο προσωρινός αρχηγός της Ν.Δ. Βαγγέλης Μείμαράκης, σήμερα στη συνέντευξη Τύπου που οργάνωσε μετά το διάγγελμα Τσίπρα για τις πρόωρες εκλογές, έσπασε τα κοντέρ της πολιτικής αμχανίας και της αντίφασης, πουλώντας μαγκιές χωρίς νόημα.

Έλουσε τον Αλέξη Τσίπρα με όλα τα επίθετα της πιάτσας [παλγκαράκι, πονηρούλης, ψευτράκος, δραπετής, αντιδημοκράτης, δικτάτορας, που τον έπιασε αλαζονεία (sic), που εκπροσωπεί συμφέροντα, που οδηγεί τη χώρα σε περιπέτειες με τις πρόωρες εκλογές κ.λπ.], αλλά δεν θέλει να τον ρίξει από την κυβέρνηση. Καλεί τον «επικίνδυνο για τον τόπο», τον «ψευτράκο», τον «αλαζόνα» Αλέξη Τσίπρα να συνεργαστεί σε αυτή τη Βουλή μαζί του και να μείνει σε μια

Είναι δε έτοιμος, υπογράμμισε ο κ. Μείμαράκης, να πάρει την εντολή ως δεύτερο κόμμα από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και να συνεργαστεί μετά και με τον κ. Λαφαζάνη (που είναι σοβαρός), τον οποίο καλεί να του δώσει ψήφο ανοχής... μην τυχόν και πάμε σε εκλογές τις οποίες ωστόσο θα τις κερδίσει...

οίγυρα η Ν.Δ. Το αγωνιώδες ερώτημά του ήταν «γιατί ο Τσίπρας μας πάει σε εκλογές δίχως να με πάρει τηλέφωνο να το συζητήσουμε, να βρούμε μια λύση, βρε αδερφέ»; Το είπε δεκάδες φορές ο κ. Μείμαράκης, σαν να του... είχε φύγει η μαγκιά λίγο πριν τις κάλπες.

ΕΘΝΟΣ

Το εθνικό καθήκον των κομμάτων

Τελικά, η ελπίδα ότι θα ήταν δυνατόν να αποφευχθούν οι εκλογές διαψεύστηκε. Ο πρωθυπουργός έκρινε ότι οι πολιτικοί σχεδιασμοί του εξυπηρετούνται καλύτερα από την αξιοποίηση της λαϊκής απήχησης, την οποία διατηρεί, και από την επανάκτηση μέσω της πρόωρης προσφυγής στις κάλπες της ισχυρής, ενδεχομένως και πλειοψηφικής, εκπροσώπησης στο Κοινοβούλιο. Και κάθε άλλο παρά ανεξήγητη είναι η επιλογή του να προκαλέσει το ταχύτερο δυνατόν την εκλογική αναμέτρηση πριν οι παρενέργειες από τις πολλές και σκληρές μνημονιακές υποχρεώσεις επηρεάσουν δυσάρεστα γι' αυτόν και το κόμμα του την κοινή γνώμη.

Ωστόσο, εκείνο που σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να διαφεύγει από τον Αλ. Τσίπρα, τους επιτελείς και τα στελέχη του είναι ότι η χώρα βρίσκεται έπειτα από δική του επιλογή και ευθύνη στη διαδικασία της εφαρμογής μιας σειράς δεσμεύσεων που όχι μόνο θα πρέπει να εκτελεστούν κατά γράμμα αλλά και μέσα στις προκαθορισμένες ημερομηνίες. Δυστυχώς, δεν έχουμε πια την πολυτέλεια των αναβολών ή και των παραλείψεων όπως συστηματικά κάναμε όλα τα προηγούμενα χρόνια. Η ασυνέπιά μας ήταν τέτοια που επανειλημμένα υπερέβη τα όρια της αντοχής και της ανοχής των εταίρων μας. Αναμφίβολο κατά συνέπεια το δημοκρατικό δικαίωμα του πρωθυπουργού να προχωρήσει στην πρόωρη προσφυγή στις κάλπες, αλλά αναμφισβήτητη και η υποχρέωσή του να λάβει όλα εκείνα τα μέτρα που θα διασφαλίσουν την ομαλή και απρόσκοπτη εφαρμογή τού υπό εξέλιξη προγράμματος. Διότι εκείνο που σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να του διαφύγει είναι πως η μεγαλύτερη απειλή που διατρέχει η χώρα είναι να δημιουργηθεί και πάλι στους εταίρους μας η εντύπωση ότι αναβιώνουν πρακτικές ασυνέπειας.

Και προφανώς, εξυπακούεται ότι τα ίδια ισχύουν και για τα κόμματα του ευρωπαϊκού τόξου -τη ΝΔ, το Ποτάμι και το ΠΑΣΟΚ- των οποίων οι ηγεσίες δεν θα πρέπει να ξεχνούν ότι έχουν υπερψηφίσει τις συγκεκριμένες μνημονιακές δεσμεύσεις και άρα είναι συνυπεύθυνες για την εφαρμογή τους. Από κοινού χάραξαν τα τέσσερα κόμματα τη νέα πορεία για την έξοδο από την κρίση και άσχετα από την όποια έκβαση της δρομολογημένης εκλογικής αναμέτρησης οφείλουν από κοινού να την προστατεύσουν και να συμβάλουν για την ομαλή κατάληξή της.

Οι διαφορές και οι διαφωνίες και θεμιτές είναι, αλλά και αναπόφευκτες. Αλλά άσχετα με τον ρόλο που το εκλογικό σώμα θα αναθέσει στο κάθε κόμμα, εκείνο που υποχρεούνται να έχουν κατά νου είναι το καθήκον της συμβολής στην προσπάθεια για την ευτυχέστερη δυνατή ολοκλήρωση της διαδρομής την οποία μαζί ξεκίνησαν. Και είναι εθνικό καθήκον τους να ολοκληρώσουν επιτυχώς.